

καταστημένη ή 'Αδελφότητα, ἔμενε ἀθαφο, σταχτί, «πάνω κάτω ὅπους ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ 'Αραμπή· καθὼς ἔλεγαν οἱ κακὲς γλῶσσες. Μέσα κι' ὁξώ. Τίποτα σχεδὸν δὲν μεταμορφώθηκε. Οὕτε κὰν οἱ ἄνθρωποι ποὺ μπαινόθγαιναν κεῖ μέσα, ποὺ συνεδρίαζαν, ποὺ διειρεύονταν δόξες καὶ μεγαλεῖα.

Πᾶνε δεκαπέντε χρόνια ποὺ ὁ Γιαμαλίδης ψηφίστηκε πρόεδρος τῆς 'Αδελφότητας κι' ἀλλὰ τόσα ὁ Σπήλιος, γενικὸς γραμματέας. "Αν καλοεξετάσουμε μάλιστα ὁ Σπήλιος, είχε τὴν τιμητικὴν αὐτὴν θέσην περισσότερο καιρὸν ἀφοῦ οὕτε μιὰ φορὰ δὲ μαυρίστηκε ἐνῶ ὁ Γιαμαλίδης προέδρεψε κατὰ διαστήματα μόνο.

— Μάλιστα... δεκαπέντε δλάκαιρα χρόνια πολεμάω, ἔλεγε στοὺς ξένους ἐπισκέπτες ὁ Σπήλιος, ποραπονεμένος τάχα. Γεράσαμε σὲ τούτη δῶ τὴν θέση...

Κουνοῦσε τὸ κεφάλι σὰ ν' ἀναμετροῦσε τὸν καιρὸν ποὺ πέρασε. "Επειτα ὑψωνε τὸ κατεβασμένο του βλέμμα καὶ ἔφαχε τὸν ἀπέναντί του. "Ηταν περίφανος ποὺ δὲν ἔχασε οὕτε μιὰ μέρα τὴν θέση του στὸ προεδρεῖο κι' ὅταν δὲ διάβαζε στοὺς ἄλλους τὸ θαυμασμό, ἔλεγε μόνος του:

"Ο πρόεδρος κι' ἐγὼ προπαγανδίσαμε γιὰ νάρθει ὁ Πατριάρχης, ὁ πρόεδρος κι' ἐγὼ βγήκαμε γιὰ ἐράνους καὶ μαζέψαμε ἔξακόσιες λίρες... ὁ πρόεδρος καὶ ἐγὼ.... ὁ πρόεδρος κι' ἐγὼ..."

Μολαταῦτα, κεῖ μέσα, δὲν πθλυχώνευαν τὸ Σπήλιο. Τὸν ἀνέχονταν, δχι γιὰ τὴν προκοπή του ή τὴν ἀξιοσύνη του, μὰ γιατὶ ἦταν ἡ συμπάθεια τοῦ προέδρου.

— Τὶ τοῦ βρίσκει;

— Εἶνε ἔνας φασαρίας.

— "Ένας συμφεροντολόγος.

— Κόλακας.

— "Ένας ἐγωϊστής.

Δὲν είχαν ἀδικο. "Ο Σπήλιος εἶχεν ἔνα ἀέρα... κάτι φερσίματα... "Οταν κονθέντιαζαν τοὺς ἔκινε μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία—ήταν πολὺ ἀπότομος—γιὰ ν' ἀκουστεῖ δικός του λόγος. Μὲ τὴν βραχνὴν φωνή του, ἀράδιαζε φράσεις ποὺ τοῦ ἔμειναν στὴ μνήμη ἀπὸ διαβάσματα ἢ ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ προέδρου. 'Εννοοῦσε ν' ἀκουστεῖ ἡ γνώμη του

ΤΟ ΛΙΘΑΡΙ

Μακρουλή καὶ κάπως χαμηλοτάθινη ἡ Αἴθουσα τῶν «Εορτῶν καὶ Συνεδριάσεων». Καμιὰ ξεχωριστὴ ἐπίπλωσι. Μέσα σὲ κορνίζες χοντρές, αρέμονταν ξενωριασμένες, οἱ φωτογραφίες τῶν παλιῶν προέδρων τῆς Ἀδελφότητας. Ἄραιά κύματα σκόνης ἀπλώνονταν ἀνάμεσι στὸ τζάμι καὶ στὶς φωτογραφίες. Ἡ παντοδύναμη τρύπωσε μέσα στὰ γαρτόνια καὶ σὰ δίκτυο ἀπλώθηκε, ἔτοιμη ν. ἀρχίσει τὸ άλιόνιο ἔδρυ τῆς. Λουστραρισμένες, περιποιημένες, οἱ καρδένλες ἥταν βαλμένες ἡ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη. Ήάνω τους ἔλαμπε ἡ περιποίηση τῶν ἀνθρώπων στὰ πράματα, ὅταν ἀρχίσουν νάχουν κάποια ἥλικια. Ἐνα μελιχρὸν φῶς ἔμπιπινε ἀπὸ τὰ δυὸ παράθυρα καὶ συγκά, στὸ ξενωριασμένα σινίδια τοῦ πατώματος, ξαπλωνόταν βαρβιά, ἡ σκιὰ τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ: Ἐνα καλοκαΐσμένο χτίοιο, ἀπὸ κείνα ποὺ ὑψωθῆκαν, σὰ νέα ἀπειλή, μετὰ τὸν πόλεμο.

Τέτοιο καὶ τὸ διπλικό, μικρότερο δωμάτιο. Ἐνα γραφεῖο παλιό, ἔνας καναπές φουσκωτός, παλιοὺ σεστήματος, δυὸ πλαδερές, σὰ μαλαγμένες σάρκες, πολυυθρόνες καὶ τέσσερα ξασπρισμένα κάντφι: τέσσερις ὑπογρίες ἐλληνικῶν τοπείων. Ὁλα συγχρισμένα, ὅλι καθαρά, ὅλα σένημένα. Ἡ πάστιρι ἀντὶ νὰ κρίθει τὴν πραγματική τους ἥλικια, τὴ μαρτυροῦσε. Κι' ἐδῶ τὸ φῶς ἥταν λιγοστὸ γιατὶ κι' ἐδῶ δέσποζε ἄλλο ἀντικρυνὸν χτίοιο.

Πόσο ἀλλοιώτικα ἦταν τὰ πράματα ποὺν ἀπὸ λίγα χρόνια! Κανένα ἀπὸ τὰ δυὸ χτίοια γύρῳ στὸ σπίτι αὐτὸ δὲν εἶχε ὑψώσει τὸ ἀνυπόφροδο μπού του. Τὸ φῶς χυμοῦσε ἀνεμότοδιστο ἀπὸ τὰ παράθυρα σὰ χυστὸς καταράχτης. Ἀπὸ τὸ ἔνα πλευρὸν ὑπῆρχε μιὰ μάντρα γιομάτη βαρέλια καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔνα σπιτάκι μονόρροφο. Ὁ πόλεμος ἀναποδιγύοισε ὃς καὶ τὴν ἥτυχη αὐτὴ γειτονιά. Ἡ μάντρα μεταμορφώθηκε σὲ ἐπιβλητικὸ χτίοιο μὲ τέσσερα πατώματα. Ὁ νοικοκύρης πάλι τοῦ μονόρροφου — ἀράπης — μάζεψε τὶς οἰκονομίες του κι' ἔριξε δυὸ ἀκόμα πατώματα ποὺ νοικιάστηκαν ἀμέσως. Οἱ καλοὶ γειτόνοι τοῦ πρώην μονόρροφου κουβάλησαν σὲ μεγαλείτερο σπίτι, κάνοντας τόπο σὲ μιὰ οἰκογένεια ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ μικρογειτονιά. Ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἐκεῖνες ἀπειλές, τὸ σπίτι ποὺ ἥταν ἔγ-

γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάσταση τῆς Αἰγύπτου, γιὰ τὰ μέτρα τῆς Ἀγγλίας, γιὰ τὴν θέση τοῦ Αἰγυπτιώτη Ελληνισμοῦ. "Αφηνε νὰ νομιστεῖ ὅτι ἔλεγε πολὺ λιγότερα ἀπὸ ὅσα ἤξερε. "Ηθελε νὰ φαντάζει στὰ μάτια τούς γιὰ «ἀλεποῦ» Γνώμη του φυσικὰ δὲν ἦταν ἄλλη παρὰ ἐκείνη τῆς ἐφημερίδας, σακατεμένη ἀπὸ τὶς παρδαλὲς φράσεις ποὺ φύλαγε στὴ μνήμη του σὰν πολύτιμο κομπολόϊ. "Οταν οἱ ἄλλοι τὸν σιαματοῦσαν, νὰ τοῦ παρατηρήσουν κάτι, ἐκεῖνος ὑψωνε περισσότερο τὴν ἐνοχλητικὴ φωνή του. Ἄλλοι μονο στὴν ἐνάντια γνώμη ποὺ τολμοῦσε νὰ ξεμντίσει. Ἡ φωνή του, δυνάμωνε σὲ κάθε νέα ἀντίσταση, ἐπνιγε τὴν ἄλλη κι ἔμενε στὸ τέλος κυριάρχη. "Άλλοτε πάλι — ὅταν εἶχαν διαφορὲς μεταξύ τους τὰ μέλη — ἔβαζε τὰ γυαλιά του, ἐπεργε προστατευτικὸ ὑφος, τὸν ἀκουγε τάχα προσεχτικὰ καὶ τοὺς ἔδινε στὸ τέλος συμβούλες ποὺ σὲ τίποτα δὲ τοὺς χρησίμευαν.

Κάθε ποὺ πλησίαζαν οἱ ἀρχαιρεσίες, γινόταν ἄλλος ἀνθρωπος. Τοὺς μιλοῦσε ἐμπιστευτικὰ καὶ δὲν κρατοῦσε τὶς ἀποστάσεις. Μεσολιθοῦσε στὸν πρόεδρο, φρόντιζε νὰ τοὺς κανονίζει τὰ ζητήματά τους κι ἔκανε ὅτι τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι. Φερνόταν στὸν καθένα γκαρδιακὰ καὶ ξεσποῦσε σὲ διαχύσεις.

Πολὺ διαφορετικὴ ἦταν ἡ στάση τους ἀπέναντι τοῦ προέδρου. Μὲ ἀρκετὴ πόζα δ Γιαμαλίδης, χωρὶς αὐστηρότητα — οἱ αὐστηροὶ πρόεδροι μανρίστηκαν — κατόρθωσε νὰ τοὺς ἐπιβληθεῖ. Τὸν θαύμαζαν γιατὶ συμφωνοῦσαν οἱ σκέψεις του μὲ τὶς δικές τους καὶ τὸ σιηθός του πλημμύριζε ἀπὸ τὰ δικά τους αἰσθήματα. "Ηξερε νὰ παρουσιάζει μὲ λόγια ὅσα θολὰ καὶ ἀσχημάτιστα σάλευναν στὸ δικό τους μυαλό. "Ηταν ὅλος πατριωτισμό. Ἀπὸ τὸ στόμα του χυνόνταν καταράχτης τὰ πατριωτικὰ λόγια. Κάθε λόγος του ἀγγιζε μιὰ χορδὴ τους. Φλογίζοταν, σὰν αὐτοὺς εὔκολα, μιὰ κι εὔκολα, σὰν αὐτούς, ξεθύμαινε.. "Όλα τάθλεπε καλοθαλμένα ὡς καὶ τὰ στριβά. "Ηξερε νὰ γλυστρᾶ ἀπὸ κάθε δυσκολία χωρὶς νὰ στενοχωρεῖ τὸ νεῦτον. "Οταν μιὰ μπερδεμένη ὑπόθεση τὸν χτυποῦσε, περίμενε ἀδιασάνιστα τὴν αὐδοιανὴ μέρα νὰ τοῦ φέρει μόνη της τὴ λύση. "Ηταν πλούσιος σὲ ἐλπίδες μιὰ πλουσιότερος σὲ εὐγένες. Τὶ περισσότερο ἥθελαν ἀπὸ τὸν πρόεδρο τους τὰ μέλη μιᾶς ἐλληνικῆς ἀδελφότητας!

“Ενα λιθαράκι όπεσε μέσα σ’ έκείνη τή λίμνη και τά κοιμισμένα νερά άναταράχτηκαν. “Ενα λιθαράκι! Τί άλλο ήταν δ Σταῦρος ποὺ ξαφνικά έπεσε κεὶ μέσα! Χρόνος δὲν έκλεψε άπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ δ νέος αὐτὸς δικηγόρος γύρισε άπὸ τὴ Γαλλία κι’ οἱ πατριῶτες του μιλοῦσαν γι’ αὐτὸν σὰ νάταν κάποια παλιὰ ἀξία.

— Καλù τὰ καταφέρνει διάθολος.

— Ναί, φαίνεται πώς ξέρει τὴ δουλειά του.

— Γλύτωσε τὸν Ἀθανασιάδη ἀπὸ τὴ φυλακή.

Κι’ δ Σπίλιος μὲ πλιστὴ ἀδιαφορία:

— Μμ! “Ενα χτεσινὸ παιδί.

Τὸ χτεσινὸ παιδί, ήταν ἔνας νέος ποὺ πραγματοποίησε τὰ σχέδια τοῦ γέρο πατέρα του. “Η καλύτερα τὰ σχέδια, τὰ δικά του γιατὶ δ Σταῦρος οὔτε συγγενεῖς εἴλε, οὔτε φίλους. “Εγινε κάποιος. Μέσα στοὺς τόσους καὶ τόσους ποὺ ξεκίνησαν μαζύ του, αὐτὸς μόνο ηξερε τὶ ζητοῦσε, κι’ ἀν ήταν πλασμένος γιὰ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ διάλεξε. Οἱ ἄλλοι; καλιλέργησαν περισσότερο τὰ βίτσια τους μέσα στὸ μεγάλο Παρίσι, σὰ νὰ ήταν αὐτὸς δ προορισμός τους. Γυναῖκα, παιγνίδι, γλέντι—τὸ γλέντι τοῦ ξενητεμένου ωμοιοῦ—τὰ γεύτηκε κι’ δ Σταῦρος, μὰ μόνο τὰ γεύτηκε. Δὲν κυριεύτηκε ἀπὸ κεῖνα σὰν τοὺς ἄλλους. “Οταν γύρισαν στὴν Ἀλεξάντρεια, ἔκεινος ωρίχτηκε ν’ ἀνοίξει δικό του δρόμο κι’ οἱ ἄλλοι τραβήξαν στὸ μονοπάτι τῶν πατέρων τους. Πήραν σιγὰ σιγὰ τὶς συνήθειές τρυς κι’ ἔταξαν στὸν ἑαυτό τους ἔνα μόνο σκοπό: νὰ τοὺς φτάσουν.

‘Ανάμεσα σὲ ὅλους ἔκεινους τοὺς πυροαίματους—φούντωναν τόσο γλήγορα!—δ Σταῦρος μιλοῦσε ηρεμα καὶ λογικεύόταν. Ντρόπιαζε, χωρὶς νὰ θέλει τὴν περίφημη πεῖρα τῶν ψαροιμάλληδων. Δὲν ηξερε τὶ θὰ πεῖ μπερδεμένη ὑπόθεση. Οὔτε φωνές, οὔτε βραχνιάσματα, οὔτε χτυπήματα στὸ τραπέζι. Απλοποιοῦσε καὶ τὸ πιο δύσκολο ζήτημα καὶ τὸ παρονσίαζε καθάριο, σὰν τρεχάμενο νερό.

Μὰ τότε τὶ ηθελε κεὶ μέσα; Πῶς βιάστηκε μόλις γύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι νὰ γίνει μέλος στὴν ἀδελφότητι; Γιατὶ μέσα στὸ αἷμα του κυκλοφοροῦσε τὸ μικρόβιο τῆς «κοινωφελοῦς δράσεως» ποὺ δὲν τὸν ἀφῆνε ησυχο. Είχε μάλιστα καὶ τὸ πρόγραμμά του μὰ ποτὲ δὲν τόλμησε νὰ ξεστομίσει τίποτα σὲ κανένα. Οὔτε στὸν Ἀντρέα—τὸν πιὸ στενό του φίλο. Μπροστά του, ὑψώνονταν βουνὰ τὰ ἐλαττώματα τῶν πατριω-

τῶν του, κι' ὅμως δὲν ἀπέκπιζόταν. Τοὺς ἄκουγε προσεχτικά.
"Απὸ πολὺν καιρὸν λογάριαζαν ν' ἀλλάξουν σπίτι, μὰ δὲν τὰ
κατάφεραν νὰ συνέννοηθοῦν. Ἐπὶ τέλους, ἔπειτα ἀπὸ πολ-
λὲς φωνὲς καὶ συζητήσεις, ἀποφάσισαν τὴν ἀλλαγὴν. Βρῆκαν
μᾶλιστα καὶ τὸ κατάλληλο σπίτι: μεγάλη αὐθουσία, ἥλιος, ἀ-
γέρας. "Οταν ὅμως ἔκαναν τοὺς λογαριασμούς, εἶδαν—πολὺ¹
παράξενο!—ὅτι εἶχαν λιγότερα λεφτά ἀπὸ ὅσα τοὺς χρειά-
ζονταν. Μερικοὶ ἀπόρησαν γιὰ τὴν ἀδικαιολόγητη φτώχια-
τοῦ ταμείου, δὲ λυπήθηκαν ὅμως γιὰ τὴν ἀναποδιά. "Ο
Σπήλιος μᾶλιστα, εὐχαριστήθηκε. «Ποῦ νὰ ξεσηκωθοῦμε
καλὰ καθούμενα καὶ ποῦ νὰ βροῦμε... λεφτά!» Μὰ καὶ
οἱ ὄλλοι βριόνταν τὴν μετακόμιση. Ἀνάβαλαν κάθε μέρα
νὰ φροντίσουν ὕσπου ἔπαφαν νὰ τὴν μελετᾶνε! Τὶ τὴν
ἡθελαν! Καλὰ ἡταν βολεμένοι κεῖ μέσα. Οὕτε τὸ χαμηλὸ
ταβάνι, οὔτε τὸ λιγοστὸ φῶς τοὺς στενοχωροῦσε. "Η ἰδέα
τους καλέ....

"Ενα βράδυ, φούντωσαν πάλι. Ἀφορμὴ ἔνα γράμμα
ποὺ ἔλαβαν ἀπὸ τὴν πατρίδα. Τοὺς παρακαλοῦσαν νὰ στεί-
λουν λεφτά γιὰ νὰ βοηθήσουν κι' αὐτοὶ «εἰς τὴν ἀνέγερ-
σιν μιᾶς νέας σχολῆς». Μὰ ποῦ νὰ τάβρουν! Νὰ κρατή-
σουν σιωπή; Ἄδυνατο. Ν' ἀρνηθοῦν; Ἡ ἀξιοπρέπεια δὲν
τὸ ἐπιτρέπει. Τὶ νὰ κάνουν; Λόγια, σύννεφα καπνῶν, φω-
νές, σύννεφα....

— Γιὰ σταθῆτε, φώναξεν ὁ Σταῦρος σὲ μιὰ στιγμὴ
ποὺ ἡ σύγχυση ἔφτασε στὸ ἀπροχώρητο. Θὰ ἔπρεπε βέ-
βαια νὰ στείλομε τὸ ποσὸν ποὺ μᾶς ζητοῦν κεῖ κάτου.
Ποιὸς εἶναι κεῖνος ποὺ δὲ θέλει νὰ μάθει πώς γλύτωσε
τὸ μισόχιτσμένο σχολεῖο τῆς πατρίδας του. Μὰ ἡ αὐλή μας
διψάει....

— Οἱ δικοί μας κεῖ κάτου ἀπὸ μᾶς προσμένουν
βοήθεια.

— Εἶνε ντροπή μας νὰ τσιγγούνευόμαστε.

— Ντροπή μας.

— Τότε νὰ φυλάξομε τὸ ποσὸν ποὺ ἔχομε καὶ νὰ
στείλομε κεῖνο ποὺ θὰ εἰσπράξομε ἀπὸ τὴν γιορτὴ ποὺ θὰ
διοργανώσουμε.

— Σωστά.

— "Οχι.

— Ναι....

— "Οχι.

— Περίεργο! "Έλεγεν ό Σταῦρος στὸν "Αντρέα σάν
έμειναν μόνοι. Πολὺ περίεργο νὰ είνε τόσο φτωχὸ τὸ τα-
μεῖο μιᾶς τέτοιας ἀδελφότητας.

"Ο 'Αντρέας χαμογέλασε πονηρά.

— 'Η περσινὴ γιορτὴ μᾶς ἀφῆσε διακόσιες πενήντα
λίρες. Τὶς καταθέσαμε στὴν Τράπεζα μαζὸν μὲ τὶς ἄλλες.
Εἶχαμε ὅμως τόσα.. πολλὰ ἔξοδα πού.. "Αχ! Καῦμένε
Σταῦρο! Δὲν είνε μόνο ἀπὸ φιλοδοξία ποὺ σφάζεται ὁ
γενικὸς γραμματεὺς μὴ χάσει τὴ θέση του..

— Μμ! Εἴσαι βέβαιος;

— Φιντάζεσαι πώς κι' ὁ πρόεδρος... Ποιὸς ἔχει στὰ
χείλη τὸ μέλι καὶ δὲ γλύφει!

— Πῶς δὲν ἀνάλαβες νὰ ξεκαθαρίσεις τὴν ὑπόθεση
αὐτῆς;

— Δὲν ἔχω καμιὰ ὅρεξη νὰ γίνω κακὸς μὲ ὅλο τὸν
κόσμο. Οἱ ὕδιοι οἱ πατριῶτες θὰ μὲ ἀναθεματίσουν.

"Ο Σταῦρος ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν ἀνοχὴ τοῦ φίλου
του, τοιμάστηκε νὰ τὸν βάλει μπροστά, ὅταν σκέφτηκε πὼς
εἶχε ἀδικο Χρειαζόντων γερὰ κότσια γιὰ νὰ πιαστεῖ κανεὶς
μ' ἐκείνους ποὺ θυσίασαν τὶς νύχιες τους καὶ τά...
συμφροντά τους «ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ». Ποιὸς θὰ τὸν
πίστευε! Δὲν ἔκανε τίποτα περισσότερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ κά-
νουν οἱ ταμίες τοῦ κράτους καὶ τῶν τραπεζῶν καὶ μερικοὶ
πατέρες τοῦ ἔθνους ποὺ μιλοῦν γιὰ «λευκὲς συνειδήσεις».

— "Ωστέ κι' ὁ πρόεδρος...

— Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γίνει δίχως τὴ συγκατάθε-
ση του. Φτάνει νὰ μὴν παίρνουν μυρωδιὰ οἱ ἄλλοι. Δὲ
βαριέσσαι.

— Συνείθισες, βλέπω, σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

"Οπως θὰ συνείθίσεις αὔριο κι' ἔσύ.

"Ο Σταῦρος πετάχτηκε.

— "Α! ὅχι! Δὲν πιστεύω. Θὰ μὲ βοηθήσεις μάλιστα
νὰ ξεκαθαρίσουμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Μᾶς χρειάζονται πρῶ-
τα ἀποδείξεις. Τ' ἀκοῦς;

— Ποιὸς ὁ λόγος νὰ σκαλίσουμε ἀφοῦ αὔριο μεθαύ-
ριο, θὰ τοὺς πανρίσουμε. Είνε τόσοι πολλοὶ οἱ δυσαρεστη-
μένοι ποὺ θάρθουν μαζὸν μας!

"Οσον ἡ μέρα τῶν ἐκλογῶν, πλησίαζε, τόσον οἱ ἀνη-

συχίες ζώνανε σφιχτότερα τὸ Σπήλιο. Τὰ μηνύματα — γιατὶ ἀπὸ δῶ καὶ λίγες βδομάδες τοῦ ἔρχονταν μηνύματα — δὲν ἦταν πιὰ ἀόριστα. Μιὰ ἀπειλὴ πλανιόταν γύρω του, μέσα στὴ μεγάλῃ αἴθουσα, μέσα στὸ γραφεῖο: Τὸ ὄνομα τοῦ Σταύρου ὡς νέου συμβούλου! Πάλι τὸ παιδαρέλι! Ὁ τίτλος σύμβουλος ἦταν γι' αὐτὸν κάτι τὸ μεγαλόπρεπο. Μόνο μιὰ πολύχρονη πεῖρα, σὰν τὴ δικῆ του, θὰ μποροῦσε νὰ δόσει τὸ δικαίωμα σὲ κάποιον, νὰ βάλει ὑποψηφιότητα. Εἰδε τὸν ἔαυτό του μὲ τὴν καινούργια βελάδια, θυμήθηκε τὶς ὑποδοχές, θυμήθηκε τὶς προπόσεις ποὺ ἔκανε μετὰ τὸν πρόεδρο, στὰ τιμητικὰ δεῖπνα. Ἐπειτα ἡ εὐθύνη! Ναί, τὸ βάρος τῆς εὐθύνης! Οἱ πλατίτσες τοῦ νέου αὐτοῦ εἶνε πόλὺ ἀδύνατες, γιὰ νὰ βαστάζουν μιὰ τέτοια εὐθύνη. Τέτοια! τὶ κάθομαι καὶ κάνω συγκρίσεις! Μήπως πρόκειται... δὲν ἀποτελείωσε τὴ σκέψη του. Ἀλλαξε θέση. Δὲν πρόφτασε νὰ καθήσει κι' ἀκούσε νὰ ψιθυρίζουν τὴ λέξη ποὺ δὲν τόλμησε νὰ προφέψει: Γενικὸς Γραμματεὺς! Ἐκεῖνος! Σήκωσε τοὺς ὅμους καὶ χαιμογέλασε νευρικὰ γιὰ τὴν «ἀνοησία».

Τὸ ἄλλο βράδυ πῆγε στὴν ἀδελφότητα μὲ διάθεση νὰ κουβεντιάσει. Σκέφτηκε πὼς καλὰ θὰ ἔκανε ν' ἀκούσει κι' ἄλλες γνῶμες ἀφοῦ ὡς τότε μιλοῦσε μόνος. Ἡταν πρόθυμος τὴ στιγμὴν ἐκείνη ν' ἀκούσει καὶ τοὺς ἄλλους. Μὰ κοντοστάθηκε στὸ κατῶφλι.

Γύρω στὸ τραπέζι ποὺ συνειθύνσε νὰ κάθεται, ἦταν συναγμένοι καμιὰ δεκαριὰ κι' ἀκούγαν προσεχτικὰ τὸ Σταύρο ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς στὴ δική του θέση. Τὸ φιλικὸν ὑφος τῆς παρέας τοῦ χτύπησε ἀσκημα. Προχώρησε, ὡς τόσο, καὶ πῆρε θέση στὸ ἀντικονὺν τραπεζάκι. Ὁ Νικόλας ποὺ κουβέντιαζε στὸ βάθος, ἔτρεξε κοντά του μόλις τὸν εἶδε. Ἡρθαν καὶ δυὸ ἀκόμα δικοί του. Οἱ ἄλλοι τῆς παρέας καλησπέρισαν χωρίς νὰ κουνηθοῦν ἀπὸ τὴ θέση τους. «Πάντα τοὺς ὑποψιαζόμουν» σκέφτηκεν ὁ Σπήλιος. Κι' ὅταν ἀκόμα καμωνόνταν πὼς τέντωναν τ' ἀφτιά τους ν' ἀκούσουν τὶ ἔλεγα, κι' ὅταν κουνοῦσαν τὸ κεφάλι καὶ συμφωνοῦσαν μαζύ μου.» Κι' ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ μείνει ἀδιέφορος. Δαγκώθηκε. «Οὗτε ἔνας δὲ σηκώθηκε νάρθει σὲ μένα. Βρὲ τὰ τσογλάνια! Τί διάολο τοὺς λέει καὶ χάσκουν ἔτσι!»

— Θανάση... Μανώλη... φώναξε μή μπορώντας νά κρατήσει τήν άνυπομονησία του. Μιά στιγμή...

Έκεινοι ξαφνιασμένοι σηκώθηκαν και πήραν θέση στὸ τραπέζακι τοῦ γενικοῦ γραμματέα. Ο Σπήλιος τοὺς ἔφερε εὐγάριστα νέα γιὰ μιὰ ὑπόθεση ποὺ τοῦ εἶχαν άναυδέσει.

— Μιὰ και ἀνέλαβα ἐγώ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τελειώσει ἡ δουλειά σας. "Επειτα ἐνδιαφέρθηκε κι' ὁ πρόεδρος.

Ο Θανάσης κι' ὁ Μανώλης τὸν εὐχαρίστησαν γιὰ τὴν προθυμία του, μὰ ἄρχισαν νὰ ἐρωτοροποῦν μὲ τὶς ἀδειες καρέκλες ποὺ ἀφῆσαν... Ο Σπήλιος θάρεψε λίγο και μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς καταχτήσει πάλι, ἄρχισε τὴ συζήτηση. Οἱ δυὸ «ἀπόστατες» καμώνονταν πώς πρόσεχαν μὰ τ' ἀφτί τους ἥταν τεντωμένο ἄλλο. "Ενοιωθαν μάλιστα μιὰ μικρὴ στενοχώρια. Οἱ καρέκλες τους ἔτριζαν ἀπὸ τὸ στριφογύρισμα. Δὲ μποροῦσαν νὰ χούζουν ρέψουν. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ διμιλητής ἄρχισε νὰ πέρνει φωτιά, ὁ Θανάσης, σηκώθηκε και βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα κάτι νὰ διατάξει. Μετὰ πέντε λεπτά γύρισε, μὰ τὰ βήματά του τὸν δδήγησαν στὴν πρωτεινή του θέση. Ο Σπήλιος μιλοῦσε ἀκόμα ἄλλὰ σὰ ζεματισμένος. "Υψωνε τόρα περισπότερο τὴ βροντερὴ φωνή του ἀδιαφορόντας γιὰ τὸ τί ἔλεγε. Χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἀντίθετη γνώμη, χτυποῦσε νενορικὰ τὸ χέρι στὸ τραπέζι, σὰ νὰ προκαλοῦσε τὸν... ἄλλο, κι' ἔριχνε διαπεραστικὲς ματιὲς σ' ὅσους τίχαινε νὰ γυρίσουν τὸ κεφάλι. "Αναγνώρισε ἐπὶ τέλους στὸ πρόσωπο τοῦ Σταύρου κείνο ποὺ δὲν ήθελε νὰ διολογήσει: τὴν ἀπειλή! Καὶ πολεμοῦσε, μὲ κάθε τρόπο, νὰ ξαπολύσει κατὰ πάνω του, μιὰν ἄλλη: τὴ δική του!

— Λοιπὸν ἀπόψε στὸν "Αλεξαντρινὸ «Σύλλογο» εἴπεν ὁ "Αντρέας δίνοντας τὸ χέρι στὸ Σταύρο. Έκεī θὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. "Επειτα θ' ἀκούσομε υουσιαὶ κι' ἀν θέλομε θὺ χορέψουμε.

— "Έχει και χορό;

— Ναι τὸ χορευτικὸ τσάϊ, ποὺ δίνουν κάθε δεκαπέντε. Δὲ ψυμᾶσαι;

Ο Σταύρος ἀφῆσε τὸ φίλο του χωρὶς νὰ πεῖ τίποτα. Καμιὰ διάθεση γιὰ κοσμικὸ κέντρο. Εἶχε τὴν ἴδεα πὼς τί-

ποτα σοβαρό δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς δταν τοιγυρίζεται ἀπὸ θηλυκοῦ.

«Κι' δμω;... ἔλεγε στὸν ἑαυτό του δταν γύρισε στὸ γορφεῖο. «Οσο παρουσιάζεσαι τόσο καλλίτερα. Μὴν ξεχνᾶς πῶς ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ γνωριμίες τώρα στήν ἀρχὴ τοῦ σταδίου σου.» Μὰ πάλι κεῖ μέσα, δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ κουβεντιάσουμε ήσυχα», Σύχναζα ποὺν φύγω καὶ ξέρω. Αξαφνα κατί γοργοπέρασε ἀπὸ τὸ νόο του καὶ τὸν ἔπιασαν τὰ γέλια... Ακοῦς ἔκει... τὸ είχα ξεχάσει... καὶ βέβαια θὰ πάω...»

Θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ἀντρέα καὶ ξαναγέλασε. «Ο ἀρεθωνιαστικὸς τῆς κόρης τοῦ Σπήλιου, σκίζει τὰ ἴματιά του ἐναντίον σου. Τις προάλλες, μέσα σὲ μιὰ παρέα ποὺ σίγε τὴν πρωτοκαθεδρὶ τὸ πεθερός του, χτυποῦσε τὸ χέρι καὶ κατηγοροῦσε τοὺς; συμβούλους μας πῶς εἶνε ὅμοι καὶ δειλοί, ἀφοῦ δὲν ἔχουν τὸ θάρος νὰ σὲ πιάσουν ἀπὸ τὸ ἀφτὶ καὶ νὰ σὲ πετάξουν δέω». Θὰ ηθελα νὰ δῶ ἔκεινον ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ πετάξει δέω. Πρέπει νὰ τὸν γνωρίσω. Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔκανε τὴν καλλίτερη φρεγούρα στὸν πεθερὸ καὶ τὴν παρέα του. Εμπρός Μοῦ εἴπαν πῶς ἔχει κάποια θέση στήν ἔφορία τοῦ συλλόγου. Τόσο τὸ καλλίτερο.

Καὶ πῆγε.

Δυὸ νέοι στήν εἶσοδο, μὲ μιὰ κορδέλα γαλάζια καὶ ἀσπρὴ στὸ ἀριστερό τους μπράτσο, τοῦ ζήτησαν τὴν πρόσκλησή του. «Ἀπλωσε νὰ βάλει τὸ χέρι στήν τσέπη, δταν σταμάτησε:

— Καλῶς τὸ Σταῦρο, φώναξεν δ πιὸ γιομάτος.

— Βρὲ Ἀλέκο.

«Ταν ἔνας παλιὸς συμμαθητής του.» Ενα ἀπὸ κεῖνα τὰ σθυμένα παιδιὰ ποὺ ξεχνᾶμε, μόλις ἀφήσουμε τὸ σχολεῖο! Οὔτε καλός, οὔτε κικὸς μαθητής ήταν, οὔτε ἔξυπνος, οὔτε καὶ πολὺ κουτός γιὰ ν' ἀφήσει μιὰ μεγάλη κουταμάρα στὸ πέρασμά του. Μπροστά του είχε σήμερα ἔναν μεστωμένον ἄντρα. Μιὰ συνειδισμένη φυσιογνωμία— μὲ δλο ποὺ ξεχώριζαν δυὸ μεγάλα μάτια, χωρὶς ἔκφραση κι' αὐτά. Τὸ μαύρο του κοστοῦμι κατακαίνουργιο καὶ καλοραμένο. Η μεταξωτὴ ταινία— τιμητικὸ σημάδι του ἔφορου— γιαλίζε στὸ ἀριστερό του μπράτσο. Χαμογέλασε δταν ἀκούσε τὸ Σταῦρο νὰ τοῦ μιλᾶ μὲ φιλικὸ τόνο. «Ε-

νιώσει κάποια περιφάνεια ποὺ μπόρεσε νὰ δεῖξει τό...
ἀξίωμά του στὸν παλιὸ συμμαθητή του.

— Ἀποφάσισες τέλος πάντων νὰ μᾶς τιμήσεις...

— Ἡρθα καὶ μιὰν ἄλλη φορά, ὅταν γύρισα ἀπὸ τὸ Παρίσι, μὰ δὲν ἔτυχε νὰ σὲ δῶ.

«Ἀπὸ τὸ Παρίσι! σκέψηταιν δὲν Ἀλέκος Τοῦ λόγου του πῆγε καὶ στὸ Παρίσι! Περίεργο. Στὸ σχολεῖο δὲν ἦταν παρὰ ἔνας ἄταχτος καὶ κακὸς μαθητής.

— Σπάνια νὰ λείψω ἀπὸ τὴν πόρτα. «Ἄς εἶνε, μ' ὅλο ποὺ δὲ βλεπόμαστε ἐγὼ μαθαίνω τὰ δικά σου, κύριε ὑποψήφιε...

Πρόφερε τόσο κρύα τὸ «κίριε ὑποψήφιε» ὥστε δὲν Σταῦρος ἔνοιωσε κάποια ἀηδία. Μιὰ ὑποψία πέρασε σὰν ἀστραπῆ, ἀπὸ τὸ νοῦ του: «Αὐτὸς θὰ εἶνε».

— Μάλιστα, κύριε... μόνο ποὺ βιάζεσαι πολύ, εἴπε σὲ φιλικὸ τάχα τόν θέλοντας ν' ἀστειευτεῖ. Μὲ βλέπεις ἔμενα; Εἶδα κι' ἔπαθα ὥσπου νὰ γίνω μέλος τῆς ἐφορίας! «Ενα χοόνο πολεμοῦσα... δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο.

«Ἡ ἀηδία τοῦ Σταῦρου μεγάλωσε. «Ἡλίθιε! εἶχε ὅρεξη νὰ φωνάξει. Προτίμησε δημος νὰ χαιρετήσει ὅπως. κι' ὅπως καὶ ν' ἀφήσει τὸν κύριο ἔφορο τῶν ἔορτῶν νὰ συνεχίσει τὴν ἐπιθεώρηση τῶν προσκλήσεων. «Δὲν μπορεῖ νᾶνε ἄλλος, σκέψηται προχωρόντας. Τέτοιον πάνω κάτω φαντάστηκα τὸ γαμπρὸ τοῦ γενικοῦ γραμματέα τῆς ἀδελφότητάς μας.

Δὲ μπῆκε στὴ μεγάλη σάλα μ' ἀκούμπησε στὸν παραστάτη τῆς πόρτας. Τὴ στιγμὴ ἔκείνη τελείωνε ἡ ἔρασιτεχνικὴ συναυλία. «Τόσο τὸ καλλίτερο! Ψιθύρισε ἀνακουφισμένος. Δὲ θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ παρακολουμήσω τὸ κουραστικὸ συριανισμα κερένιων δαχτύλων πάνω στὸ πιάνο. «Τελείωσαν καὶ τὰ ξελαριγγιάσματα.» Οἵ δεσποινίδες «ὅλο φωτιᾶ» εἶχαν παίξει τὸ ρόλο τους. Μιὰ μικρὴ σύγχυση, συρρίματα καρεκλῶν, συρρίματα ποδιῶν. Τὸ κόκινο φῶς ποὺ ἦταν χυμένο στὴ σάλα — τὶ πλάκωμα ψυχῆς! — ἔσβησε, καὶ τὸ λευκὸ ἔλουσε τὰ γελούμενα πρόσωπα.

— Κοῖμα! εἴπε κάποιος μεσόκοπος μουσικὸς στὸ Σταῦρο. «Ἡρθατε πολὺ ἀργά. Λίγα λεπτὰ μπροστήτερα καὶ θ' ἀκούγατε τὴ δεσποινίδα Νίνα μὲ τὴ θεομή καὶ πλούσια φωνή. Χάνεται αὐτὸ τὰ κορίτσι ποὺ μένει ἔδω. τῆς τὸ εἶπα! «Ενα ἀληθινὸ τάλαντο...

— Περίεργο! εἶπεν ὁ Σταῦρος. Πόσο θὰ ἥθελα ν^η ἀκούσω ἔνα κορίτσι «χωρὶς τάλαντο», ἔνα κορίτσι ποὺ νὰ μὴν εἴνε γιὰ σκηνή. "Όλα ὅσα ἀκουσα ώς σήμερα εἴνε προκισμένα..."

"Ο Σταῦρος πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ χαμογελώντας, μὲ γλυκύτητα. Οὕτε εἰδωνία, οὕτε σαρκασμὸ φανέρωναν. 'Ως τόσο ὁ μουσικὸς ψυχοάθηκε. Φαντάστηκε πὼς τάπε γιὰ νὰ τὸν ἀγγιλώσει. «Μιλᾶς ἔτσι σὲ μένα ποὺ ἀνακάλυψα τὴ Ρίνα, τὴ Φιφίκα, τὴ Μαίρη...» ἥθελε νὰ τοῦ φωνάξει. Μὰ εἶδε τὴ Νίνα νὰ ἔρχεται θριαμβευτικὰ πρὸς τὸ μέρος του κρατώντας τυλιγμένο τὸ μουσικὸ κομάτι ποὺ τραγούδησε. Καὶ ὁ θυμὸς τοῦφυγε.

— Συγγνώμην! εἶπε φεύγοντας. Κι' ἔτρεξε νὰ τὴν προπαπαντήσει...

— Κι' ὅμως δὲν ἔπειτε νὰ τοῦ μιλήσω ἔτσι, ψιθύρισεν ὁ Σταῦρος μετανοιωμένος.

Στὸ μεταξὺ τὰ γκιρούνια εἶχαν ταχτοποιήσει τὶς καρέκλες κολλητὰ στὸν τοῦχο. Μπροστὰ στὴ βελούδενια αὐλαία, πῆραν θέση οἱ ροτζηκάντες κι' ἡ τζάζ δὲν ἄργησε νὰ φτερώσει τὰ πόδια ποὺ μιρμίγκιαζαν ἀπὸ τὸ κυθησιό.

— Μὰ ποὺ τρύπωσαν; ψιθύρισεν ὁ Σταῦρος προσπαθώντας νὰ διακρίνει τὴν παρέει του. Καὶ πέρασε στὸ μπουφέ. Λίγο ἔλειψε ν' ἀφήσει φωιή: Στὸ γωνιακὸ τραπέζακι καθόταν ὁ Αντρέας μὲ τοὺς ἀλλοὺς φίλους καὶ μὲ τό... Σπήλιο στὴ μέση. Ναί, ὁ γενικὸς γραμματέας — ποὺ ἀπόφευγαν — ἦταν ἐκεῖ. Εἶπε πὼς ἥρθε νὰ συνοδέψει τὴν κόρη του μὰ τῶκανε γιὰ νὰ ψαρέψει γνῶμες. "Οταγ εἶδε τοὺς ὑποψήφιους συναγμένους στὸ τραπέζιο ἐκεῖνο, μυρίστικε πὼς κάτι μαγέρευαν. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔτρεχε τίποτα μεταξύ τους, πῆρε θέση δίπλα τους.

— "Ελα λοιπόν.

— Ποὺ εἶσουνα;

— Γιατὶ ἄργησες ἀδερφέ;

'Ο Σταῦρος καλησπέρισε καὶ κάθησε.

— Μούπιασε τὴν κουβέντα στὴν πόρτα δ... 'Αλέκος.

"Ενας παλιὸς συμμαθητής μου. Δὲν πήγαινε νὰ τὸν ἀφήσω μάνι μάνι.

'Ο Σπήλιος γύρισε ἀπότομα καὶ τὸν κύτταξε.

— Κουράζεται πολὺ ὁ καῦμένος. Καὶ τὸ χειρότερο γίνεται κακὸς μὲ τὰ μέλη ποὺ κουβαλοῦν γνωστούς τους,

χωρίς πρόσκληση. "Έχει τόση εύθυνη για δσους μπαίνουν και βγαίνουν!

"Αν δὲν πρόφταινε νὰ κατεβάσει τὰ μάτια, δ Σταῦρος θὰ ξέσπαξε στὰ γέλια. «Τί καμάρι! θέ μου! γιὰ τὸν μέλλοντα γαμπρό.

— Θὰ σοῦ σύστησε ίσως τὴν ἀρεβωνιαστικά του... τὴν κόρη μου;

— "Οχι, δὲν ἥταν ἐκεῖ.

"Ο Ἀντρέας καὶ ἡ ἄλλη παρέα κύτταζαν καὶ ξανακύτταζαν τὸν ἀκάλεστο. Η ὥρα πέρονοῦσε καὶ λέξη δὲν εἶπαν, γιὰ τὸ ζήτημά τους. "Εσκυθαν δ ἔνας σ' ἀφτὶ τοῦ ἀλλούνοῦ καὶ μιλοῦσαν μυστικά, μὰ δ Σπήλιος τὴ δουλειά του.

Ἐνχαριστημένος γιὰ τὴ δυσκολία ποὺ δημιούργησεν ἡ παρουσία του, δὲν τὸ κουνοῦσε. Χουζούρευε καλύτερα στὴ θέση του. "Ο Νικόλας καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι του ποὺ ἔφτασαν στὸ μεταξύ, τοῦ ἔκαναν νεύματα νὰ πάει κοντά τους, μὰ κείνος τοὺς ἔκλεινε τὸ μάτε γιὰ νὰ κοιμίσει τὴν ἀνυπομονησία τους.

"Ο χορὸς τελείωσε καὶ τὰ νιᾶτα ξεχύμηκαν στὸ μπουφέ. Μερικὰ γνωστὰ κορίτσια πλησίασαν στὸ τραπεζάκι τῆς παρέας, καὶ χαιρέτησαν βαλαντωμένα ἀπὸ τὸ χορό. "Ο Ἀντρέας κι' δ Σταῦρος πρόσφεραν καθίσματα. "Ενας ὅλος ἀπὸ τὴν παρέα μόλις εἰδε κάποια γνωστή του δεσποινίδια σηκώθηκε καὶ πήγε νὰ τὴν προσαπαντήσει. "Επειτα χάθηκε μαζί της στὸ διάδομο. Μιὰ ψηλή, ντυμένη μὲ χτυπητὰ μεταξωτὰ φορέματα, ἥρθε τρεχάτη στὸ Σπήλιο.

— "Εσκασι! τοῦ εἴπε κάνοντας ἀέρα μὲ τὸ μεταξωτό της μαντύλακι. Θέλω κάτι νὰ βρέξω τὸ λαρίγγι μου.

"Ο Σπήλιος ἔριξε μιὰ ματιά γύρω του στενοχωρημένος, σκέφτηκε λιγάκι καὶ σηκώθηκε μὲ κάποια δυσκολία. Πήγε καὶ κάθησε μαζί της στὴν παρέα τῶν φίλων του.

— Μιὰ μπίρα! διέταξε. Σύντομα...

"Ήταν ἡ κόρη του. Κι' ἀν κανένας δὲν τὸ σφύριζε στὸ Σταῦρο, πάλι θὰ τὸ καταλάβαινε. "Οχι πώς ἔμοιντε στὸ πρόσωπο, μὰ εἰχε τὸν ἀέρα του. "Ήταν ἀκομψή μόλιο ποὺ δὲν ἥταν παχειά. Σὲ λίγο ἔφτασε κι' δ ἀρεβωνιαστικός της καὶ πήρε θέση κοντά της.

Σὲ πέντε λεπτὰ ἡ ἄλλη παρέα σκορπίστηκεν στοὺς τέσσερις ἀνέμους. Μόλις μετὰ μισὴ ὥρα, ἀρχισαν νὰ μαζεύονται στὸ ἴδιο τραπεζάκι, μόνοι, μὲ τὸ μαντύλι στὸ χέρι.

Οἱ δεσποινίδες ἔτρεξαν πάλι στὴν πρόσκληση τῆς τζάζ,
μὲ καινούργιους καβαλιέρους.

— Βάλε αὔριο στὸ ψηφοδέλτιο καὶ τὰ δνόματα τῶν
δεσποινίδων. Εἶπε γελώντας ὁ Σταῦρος, μόλις κάθησαν
Πᾶρε σημείωση μὴν τὰ ἔχασεις.

— Ἐχεις δίκιο... δὲν κάναμε τίποτα, εἶπεν ὁ Ἀντρέας.

‘Ο Σπήλιος, ώστόσο δὲν ἔμεινε ἀνεργος. Εἶχε στρι-
μώξει δυὸς παλιὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητας καὶ τοὺς μιλοῦσε
ζωηρὰ καὶ γλήγορα. Φούσκωνε καὶ ξεφύσουνε πνιγμένος
ἀπὸ τὸ δίκιο του. Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, κάθε φορὰ ποὺ ὁ
φίλος τους σταματοῦσε ἔπιναν μιὰ γουλιὰ μπίρα καὶ κουνοῦ-
σαν ἔλιμφρὰ τὸ κεφάλι. Ἐπειτα ἔριχναν μιὰ περιφρονητι-
κὴ ματιὰ στὴν παρέα τῶν νέων ὑπεψήφιων. Γύρισε κι’ ὁ
Σταῦρος τὸ κεφάλι. Τὸ πρόσωπο τοῦ γενικοῦ γραμματέα
ἔλαμπε σὰ νὰ βρῆκε καὶ πάλι τὸν παλιὸν ἔαντό του. Τὰ ἔ-
θωριασμένα του μάτια είχαν δανειστεῖ τῇ γιαλάδᾳ τῆς
νειότης καὶ τὸ κεφάλι εἶχε ὑψωθεῖ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε.

— Ποιὸς ξέρει τί φούρνους μὲ καρδέλια τοὺς ὑποσχέ-
θηκε! ἔσκυψε καὶ εἶπε γελώντας στὸν Ἀντρέα.

Σφιξήματα χειρῶν, εὐχαριστίες κι’ ἔπειτα ἔνα θριαμ-
βευτικὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ τραπέζι τους μὲ μιὰ ξερὴ καλη-
νύχτα.

— Πάμε λοιπὸν κι’ ἔμεῖς. Τίποτα πιὰ δὲν ἔχομε νὰ
κάνομε. Συζητήσαμε, καταρτίσαμε τὸ νέο ψηφοδέλτιο,
γνωριστήκαμε μὲ νέα πρόσωπα...

— Δὲν μπορεῖς νὰ πεῖς πῶς δὲ διασκέδασες εἶπεν ὁ
Ἀντρέας.

— Καὶ βέβαια. Ἐκανά καθὼς εἶδες καὶ δυὸς βόλτες
μὲ τὴν Καίτη. Δὲ κορεύει ἀσκῆμα.

— Τὸ χωστᾶς σὲ μένα. Μόνο σὲ μένα.

— Μπά! δὲν ἡταν μέσα στὸ πρόγραμμά μας. Γι’
αὐτὸ δὲλλωστε διασκέδασα. Ἐμπρός!

Βγῆκαν στὸ διάδρομο. Σοθαρός, μὲ τὰ χέρια σταυρω-
μένα στὸ στῆθος, ὁ «ἔφορος» συριανοῦσε πάνω κάτω.

— Πῶς πέρασες; εἶπε στὸ Σταῦρο χαμογελώντας
ὅπως θὰ χαμογελοῦσε ἔνας φιλόξενος νοικοκύρης στὸν
ἔνο του.

— Καλά. Κι’ ἐσὺ; σὲ πῆρε τὸ μάτι μου μιὰ στιγμή,
ἔπειτα σ’ ἔχασα. Δὲ σὲ εἶδα νὰ κορεψεις.

— Ποὺ καιρός! ἀπάντησεν ὁ Ἀλέκος κουνώντας τὸ

κεφάλι. Ὑπειτα μὲ μιὰ καρφίτσα, στερέωσε τὴ μεταξωτὴ κοδέλα ποὺ είχε γλυστρήσει ἀπὸ τὸ μπράτσο του.

— Ο Σταῦρος ἔνοιωσε νὰ γεννιέται μέσα του ἐνας οἴλτος γιὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Τὸν κύτταξε καλύτερα. Τὸν φαντάστηκε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἔχοντας ἔνα μόνο ἴδανικό: Νὰ μπεῖ στὴν ἐπιτροπὴ ἐνὸς σωματείου καὶ νὰ περάσει στὸ μπράτσο του τὴ μεταξωτὴ κορδέλα τοῦ ἔφόρου τῶν ἔορτῶν. Τὸν φαντάστηκε μὲ χίλιους κόπους νὰ τὰ καταφέρει καὶ γιὰ πρώτη φορὰ νὰ περνάει τρέμοντας τὴν κορδέλα τῶν δνείρων του. Ἀπὸ τότε, ἡ ζωὴ του ὀλάκερη συγκεντρώθηκεν ἐκεῖ! Ἡ πόρτα τοῦ Συλλόγου ἦταν γι’ αὐτὸν ὁ μεγαλύτερος τίτλος τιμῆς. Ἐκεῖ, περνοῦσε τὶς νύχτες του μέσα στὸ κρύο ἢ τὴν ἀνυπόφορη ζέστη, ψιθυρίζοντας — ποιὸς ξέρει πόσες χιλιάδες φορὲς — «τὴν πρόσκλησή σας κύριε». Τὸν φαντάστηκε νὰ κυττάζει περίφανα τοὺς ἀντρες καὶ τὰ ώραιὰ κορίτσια σὰ νάθελε γὰ πεῖ: Μάλιστα, γιὰ νὰ μπῆτε μέσα στὸ ναὸ αὐτό, θὰ περάσετε πρῶτα μπροστά μου. Ἡ πόρτα γιὰ τοὺς ἀκάλεστους εἶνε κλειστή». Τὸν βλέπει νὰ τεντώνει τ’ ἀφτὶ παὶ νάφουγράζεται τὰ λόγια ποὺ λένε δυὸ τρία μέλη περιμένοντας στὸ κεφαλόσκαλο νὰ φανοῦν οἱ δικοὶ τους: Νά, ὁ αὐτηρὸς ἔφορος! Τοῦ σφίγγουν τὸ χέρι καὶ περνοῦν, κ’ ἡ χαρά τοῦ πορφυρίζει τὰ μάγουλα. Τὸν βλέπει ν’ ἀγωνίζεται κι’ αὐτός, σὰν τὸν πεθερό του μὴ χάσει τὴ θέση του — τὴν τιμητικὴ θέση τοῦ ἔφόρου. Τὰ μέλη κονράζονται νὰ πηγαίνονται στὸ σύλλογο, τὰ κορίτσια ἀραιώνουν ἡ χάνονται, μὰ κεῖνος στὴ θέση του. Οἱ ζαρωματιὲς ποὺ φάνηκαν στὸ πρόσωπό του δὲν τοῦ ἀλλαξαν τὸ ἴδανικό. Ξακολουθεῖ νὰ στέκει ἐκεῖ, νὰ ἐλέγχει τὶς προσκλήσεις καὶ νὰ χιμογελᾶ στὶς γινναῖκες... Τὴν πρόσκλησή σας...»

— Πᾶμε λοιπόν! φώναξεν ὁ Ἄντρεας χάνογτας τὴν ὑπομονή του.

— Πᾶμε!

Γ. ΠΙΕΡΙΔΗΣ

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)